

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρδάκειον

Περίοδος Β'—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουνίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 26

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια.)

Κατόπιν ἐγέμισαν ὅλοι διὰ τελευταίαν φοράν τὸ ποτήρι των πρὸς τιμὴν τῆς κυρίας Κητλεν Σέϋμουρ, ἀντηλλάγησαν χειραψαί ἐγκάρδιοι, καὶ οἱ ἀριστεῖς ἀνεχώρησαν διευθυνόμενοι πρὸς τὸν λιμένα.

Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον κατὰ τὰς δέκα τὴν νύκτα, ἂν καὶ ἡ θάλασσα ἦτο ἀκύμαντος ὡς λίμνη, ὁ κ. Πάτερσων ἐφαντάσθη ὅτι ὁ «Γοργὸς» καὶ πῶς ἐσκαμπανέβαζε καὶ ἐπαρκαλυῦσε. Σχηματίσας ὅμως τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἡσθάνετο ὀλιγώτερον αὐτὰς τὰς κινήσεις. ἂν ἔμεινεν εἰς τὴν ὀριζοντίαν θέσιν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ἐβγάλε τὰ ρούχα του βοηθούμενος ἀπὸ τὸν καλοκάγαθον Οὐάγγαν καὶ ἐπῆρεν ἓνα βαρύτατον ὕπνον...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, οἱ ἀριστεῖς ἔκαμαν ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἐκδρομὰς εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ περίχωρα.

Δύο ἄμαξαι ἐπερίμεναν τοὺς ἐκδρομεῖς. Ὁ κ. Ἀνσελμος Γκιγιὼν ἐπροθυμοποιήθη νὰ χρησιμεύσῃ εἰς αὐτοὺς ὡς ὁδηγός. Ἦθελαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὅπου ἀκριβῶς εἶχεν ὑπογράψῃ, κατὰ τὸ 1648, ἡ διανομὴ τῆς νήσου μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ὀλλανδίας.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μεταβοῦν εἰς ἓνα ὑψηλὸν λόφον, κείμενον πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μαριγῶ καὶ φέροντα τὸ χαρακτηριστικὸν ὄνομα Βουνὸν τῆς Συμφωνίας.

Ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ, ἐπέξευσαν οἱ ἐκδρομεῖς εἰς τὸς ὑπώρειας τοῦ βουνοῦ, καὶ ἀνέβησαν εἰς αὐτὸ χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν. Καὶ τότε, μερικαὶ φιάλαι καμπανίτου ἐκενώθησαν εἰς ἀνάμνησιν τῆς παλαιᾶς συνθήκης.

Ἀφοῦ ἔπιαν οἱ δύο Γάλλοι εἰς

τιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας Γουλιέλμου Γ', ὁ Ὀλλανδὸς ἐκένωσε τὸ ποτήρι του προπίνων ὑπὲρ τοῦ προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ἀμφοτέρως τὰς προπόσεις ταύτας ἐχειρέτιταν οἱ σύντροφοί των μὲ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς.

Ἐτεσκεφθῆσαν κατόπιν ὅλα τὰ ἀξιοθέατα τοῦ τμήματος ἐκείνου τῆς νήσου, ἐγευμάτιζαν εἰς τὴν ἀμμουδιάν, ἐδείπνησαν ὑπὸ τὰ δένδρα ἐντὸς θαυμαστοῦ δάσους, μὲ τὰ φργώτιμά που εἶχεν πύ-

ρην μαζί των, καὶ τέλος ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μαριγῶ. Ἐκεῖ ἀπεχειρέτιζαν μὲ θερμότητος εὐχαριστίας τὸν κ. Γκιγιὼν, καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον.

Ὅλοι, — χωρὶς νὰ ἐξαίρεθῇ ὁ κ. Πάτερσων, — ἤϋραν χαιρὸν νὰ γράψουν πρὸς τοὺς συγγενεῖς των, οἱ ὅποιοι ἄλλως τε εἶχεν εἰδοποιηθῇ τηλεγραφικῶς ἀπὸ τῆς 26 Ἰουλίου περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ «Γοργοῦ» εἰς τὸν Ἅγιον Θωμᾶν. Τὰ γράμματα ἐστάλησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἐπρόκειτο νὰ νῆανχωρήσουν ἐντὸς τῆς ἐπιούσης διὰ τὴν Εὐρώπην...

Κανὲν ἐπείσοδιον τὴν νύκτα. Τίποτε δὲν ἐτάραξε τὸν γαλήνιον ὕπνον τῶν νεαρῶν μας θαλασσοπόρων, ἔπειτα ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ἡμέρας.

Ἐξημέρωσε, καὶ κατὰ τὰς ὀκτώ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς ἀμπώτιδος, ὁ «Γοργὸς» ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Μαριγῶ διευθυνόμενος πρὸς τὸν Ἅγιον Βερθολομαῖον.

Ἡ θάλασσα ἦτο κυματώδης, καὶ δι' αὐτὸ, ὅταν τὸ πλοῖον ἐφθασεν εἰς τὸ μετὰ τῶν νήσων ἀνοιγμα, ἠλάττωσαν τὰ πανιά διὰ νὰ μὴ πλαγιάζῃ πολὺ μετὴν πλευρᾶν.

Ὡς συνήθως, οἱ ἐπιβάται ἐβοηθοῦσαν εἰς τοὺς χειρισμούς, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κεργάρουν ἢ νὰ μολάρουν τὰς σκότες. Δὲν παρουσιάσθη ἀνάγκη νὰ πάρουν βόλτα ὁρτσάλα-μπάνα-

« Ἀνέβησαν χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν. » (Σελ. 201, στήλ. α'.)

τα. Ο Τωνής Ρενώ και ο Μάγνος "Ανδρής έκράτησαν το τιμόνι με την σειρά του δ' καθένας, — σάν σωστοί πηδαλιούχοι και οι δύο, γνωρίζοντας καλά τη δουλειά των, χωρίς ν' αφήνουν το κράδι να πα-
ρατιμονιζή είτε δεξιά είτε αριστερά, με το μάτι καρφωμένο στην γραμμή της πυξίδος.

Κατά τας πέντε το απόγευμα, εν α-
μύλοπολιον έφάνη προς τα νοτιοδυτικά,
ακολουθεύν την πορείαν του «Γοργόν». Τήν στιγμήν εκείνην, έπικσε το τιμόνι ο Κέρτης, διότι ο Χάρρης Μάρκελ ή-
θελε ν' αποφύγη το πλησιάζον σκάφος. Όρτσαρισε λοιπόν ένα ρόμβον ο «Γορ-
γός», διά να μη διασταυρωθῇ με το α-
νέμολοιον, το οποίο μάστιχα ήτο μι-
νόν γαλλικόν καταδρομικόν. Ο Λου-
δοβίκος Κλωδών και ο Τωνής Ρενώ με
μεγάλην των χαράν θά το έχαιρέτζαν,
αν έπλησίαζεν. Άλλ' έπειδή, μ' εκεί-
νην την παρτιμονιά του Χάρρη Μάρκελ, το βραχύτερον διάστημα με-
ταξύ των δύο σκαφών δεν ήτο ολιγώτερον
από δύο περίπου μίλια, δεν παρουσιάσθη
ανάγκη να ύψωθῇ η σημαία.

Το καταδρομικόν έπλεεν ολοταχώς
προς τα βορειοδυτικά, διευθυμένον, κα-
τά τα φαινόμενα, εις κάποιον από τας
Άντίλλας. Έως όμως και να έπήγα-
νεν εις κανένα από τούς μεσημβρινούς
λμένας των Ήνωμένων Πολιτειών, —
το Κήϋ-Ούεστ λόγου χάριν, εις το άκρον
της Φλωρίδος, έπου πηγαίνουν και αν-
θρακούν όλων των έθνών τα πολεμικά
πλοία, όσα ταξειδεύουν εις εκείνας τός
θαλάσσας.

Άλλως τε, το καταδρομικόν δεν ήρ-
γησε ν' αφήσῃ όπως τον «Γοργόν»,
και, πριν δύτῃ ο ήλιος, οι τελευταίοι
καπνοί του έχάθησαν εις την έρίζοντα.

— Καλό ταξίδι, έπεν ο Τζών Κά-
πεντερ, και να μας κάμης την χάρι να
μη σε ξαναδούμε!... Δεν μ' άρσσει να
αρμενίω συντροφιά με τα πολεμικά...
— Ούτε να γάνω παρέα μ' αστυφύ-
λακες... έπρόσθεσεν ο Κέρτης. Αυτοί
οι άνθρωποι θαρρείς πως σ' έρωτούν ά-
πό που έρχεσαι, που πηγαίνεις, και δεν
είνε σωστό να τούς το λέγη πάντα κα-
νείς!...

Η νήσος του Άγίου Βαρθολομαίου,
— ή μόνη κτήσις της Σουηδίας εις τός
Δυτικούς Ινδίας, — κατέχει το άκρον
της σειράς, την οποίαν αποτελούν η άγ-
γλική νήσος Άγγουίλα και η γαλλο-
όλλανδική Άγιος Μαρτίνος, χωριζόμε-
ναι από άβαθείς πορθμούς.

Όταν ο ήλιος έξηφανίσθη όπισθεν του
όρίζοντος, ο Άγιος Βαρθολομαίος δεν
είχε φανῇ ακόμη. Άλλ' έπειδή δεν ά-
πέιχε παρά δεκαπέντε μόνον μίλια από
αυτήν, ούδεμία άμφιβολία ότι ο «Γοργός»
τήν αυγήν θά έπόντιζε την άγκυράν του,
αν και ο άνεμος είχε κοπάσῃ το βράδυ,

και δεν ήτο δυνατόν να προχωρήσῃ πο-
λύ το σκάφος την νύκτα.

Μόλοντούτο, από τας τέσσαρας το
πρωί, ο νεαρός Σουηδός άριστέως είχεν
αναρριχηθῇ εις τον μεγάλο ιστόν, έως
το έίξον του παπαρίζκου.

Ο Μάγνος Άνδρής ήθελε πρώτος να
ιδῇ την νήσον του, και πραγματικώς δι-
έκρινε κατά τας έξ το πρωί το κυριώτε-
ρον τιτανώδες ύψωμα, το όποιον δεσπό-
ζει αυτής εις το κέντρον έχον ύψος
302 μέτρων. Έξωνάξε λοιπόν με τό-
σον βροντώδη και φαιδράν φωνήν: «Στε-
ριά!... στεριά!», ώστε όλοι οι συμ-
μαθηταί του έωρμησαν αυτοστιγμεί εις
το κάταστρωμα.

Ο «Γοργός» διηυθύνθη άμέσως προς
την δυτικήν άκτήν του Άγίου Βαρθο-
λομαίου, διά ν' άγκυροβολήσῃ πρό της
πόλεως Γουσταύας εις τον λιμένα του
Νεωλκείου, τον κυριώτερον και άξιον
του όνόματος λιμένα της νήσου.

Άν και είχε μετριασθῇ ο άνεμος,
αν και το πλοϊόν άρμένιζε στή μπου-
ρίνα, εν τούτοις η ταχύτης του ήτο
πολύ καλή, και όσον έπροχωρούσε εύρί-
σκετο εις ήσυχώτερη νερά.

Ολίγον πρό της έβδόμης ώρας, έμι-
λος ανθρώπων έφάνη εις την κορυφήν
του γηλόφου, εις το μέρος όπου η άποι-
κία ύψων την σουηδικήν σημαίαν.

— Όχ γίνῃ η τακτική θρώνη τέλε-
τή, έπεν ο Τωνής Ρενώ, θά ύψωθῇ η
σημαία της Σουηδίας και θά πέτῃ και
μία κανονιά...
— Άπορώ πως δεν έγιναν κι' όλες
αυτά, παρετήρησεν ο Μάγνος Άνδρής.

Συνήθως, η έπαρσις της σημαίας γίνε-
ται με την ανατολήν του ήλιου, και τώ-
ρα έπέρασαν τρεις ώρες που έχει ανατεί-
λῃ.

Όρθῃ ήτον η πρατήρησις του και
μάστιχα ήμπορούσε κανείς να έρωτήσῃ
αν μόνον διά την τελετήν εκείνην είχαν
συναθροισθῇ τόσοι άνθρωποι εις την κο-
ρυφήν του λόφου.

Ο λιμήν της Γουσταύας παρέχει
εις τα πλοία, όσα δεν έχουν βύθισμα
άνώτερον των τριών μέτρων, έξαίρετα
άγκυροβόλια, προστατευόμενα από φυσι-
κούς λιμενοβραχίονας, εις τούς όποιους
συντρίβονται άβλαβώς τα κύματα του
πελάγους.

Εις το κέντρον του λιμένος ήτο άγ-
κυροβολημένον το καταδρομικόν, το ό-
ποιον είχε συναντήσῃ ο «Γοργός» την
προτεραιάν. Είχε σβυσμένα τα «πυρά»
του, δεμένα τα πανιά του, ως να έσκό-
πευε να στοθμεύσῃ εκεί άρκετόν καιρόν.
Έννοεῖται ότι αυτό ηυχαρίστησε τον
Λουδοβίκον Κλωδιών και τον Τωνήν
Ρενώ, διότι θά έπήγαιναν να το έπισκε-
φθούν, βέβαιον όντες ότι θά εύρισκαν
καλήν υποδοχήν. Άλλ' η παρουσία του
καταδρομικού έφάνῃ πολύ δυσάρεστος

εις τον Χάρρη Μάρκελ και τούς συν-
τρόφους του, άνησυχαστική μάστιχα.

Ο «Γοργός» όμως δεν άπέιχε παρά
έν τέταρτον μόνον του μιλίου από τον
λιμένα, και τί λόγον πλέον ήδύνατο να
φαντασθῇ ο Χάρρης Μάρκελ διά να μη
είσέλθῃ, αφού ο Άγιος Βαρθολομαίος
περιείχετο εις το δρομολόγιόν του;...
Λοιπόν, θέλοντας και μή, — όπως έ-
λεγεν ο ναύκληρος, — έκαμνε τές βόλ-
τες του διά να έμδῃ εις τον λιμένα, ό-
ταν ήκούσθη μία κανονιά.

Συγχρόνως, μία σημαία ανέβαινε
εις την κορυφήν του ιστού, επάνω εις
τον λόφον.

Άλλά πόση ήτον η έκπληξις, — η
κατάπληξις μάστιχα, — του Μάγνου
Άνδρής, όταν αυτός και οι σύντροφοί
του είδαν ότι δεν ήτο η σουηδική, άλ-
λά η τρίχρωμος έθνική σημαία της Γαλ-
λίας!

Έδειξαν κάποιαν έκπληξιν και οι
πειραταί, αλλά τί τους έμελεν αν η ση-
μαία ήτον αυτού η εκείνου του έθνους;...
Αυτοί μίαν μόνον σημαίαν έγνωρίζαν,
την μαύρην πειρατικήν σημαίαν, με την
οποίαν έλυγάριαζαν να περιφέρωνται
και να κάμνουν τα κακουργήματά των
εις τον Ειρηνικόν.

— Η γαλλική σημαία! είχε φωνά-
ξῃ ο Τωνής Ρενώ.

— Μήπως ο πλοίαρχος Πάξτων έ-
καμε λάθος, παρετήρησεν ο Ρογήρος
Χινσδαίλ, και μας έφερε στην Μαρτι-
νίκαν η την Γουαδελούπην;

Λάθος δεν είχε κάμῃ ο Χάρρης Μάρ-
κελ. Ο «Γοργός» εύρίσκετο πραγμα-
τικώς ενώπιον του Άγίου Βαρθολομαί-
ου, και μετά τρία τέταρτα της ώρας έ-
πόντιζε την άγκυραν εις τον λιμένα
της Γουσταύας...

Όλα ξεγῆθησαν τότε. Η νήσος του
Άγίου Βαρθολομαίου είχαν ένωρηθῇ
εις την Γαλλίαν, αντι αποκημιώσεως
277,500 φράγκων. Η έχώρησις αυτή
είχεν επιδοκιμασθῇ υπό των αποίκων, οι
όποιοι όλοι σχεδόν ήσαν καταγωγῆς
νεομανδικῆς, και επί 351 ψηφοφόρων
οι 350 είχαν ψηφίσῃ υπέρ της ένώσεως
με την Γαλλίαν.

Ο καίμενος ο Μάγνος Άνδρής δεν
ήτο δυνατόν να διαμαρτυρηθῇ και φάνε-
ται ότι υπήρχον σπουδαίότατοι λόγοι διά
να εγκαταλείψῃ η Σουηδία την μόνην
κτήσιν, την οποίαν είχαν εις τας Δυτι-
κός Ινδίας. Δι' αυτό ήναγκάσθη να
κάμῃ την ανάγκην φιλοτιμίαν, και να
ψιθυρίσῃ εις το αυτί του Λουδοβίκου
Κλωδιών:

— Τέλος πάντων, αφού έπρεπε το
νησί μας ν' αλλάξῃ σημαίαν, είμαι εδ-
χαρισιστημένος που η νέα σημαία του είναι
η γαλλική!

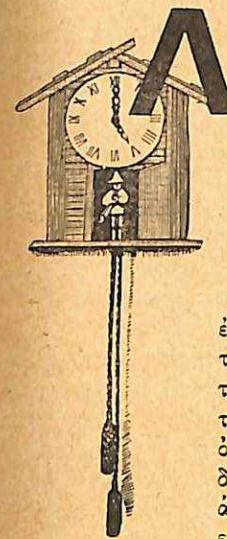
(Έπεται συνέχεια).

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΕΓΟΥΝ ότι η ανά-
παυσις κουράζει
περισσότερον από
την εργασία. Θά
το αναγνωρίσετε
και σεις ως μίαν
αλήθειαν, τώρα
που έσήμηνεν η
ώρα της μεγάλης
αναπαύσεως, που

εδώσατε η θά δώσε-
τε μετ' ολίγον έξε-
τάσεις, που άρχίζα-
τε η θάρχισετε μετ'
ολίγον τας θεινάς
διακοπάς... Λέγουν
ακόμη — και τούτο
είνε συνέπεις του

πρώτου γνωμικού, — ότι ο καλλίτερος
τρόπος αναπαύσεως είναι η μεταβολή
του είδους της εργασίας. Γράφετε; δια
να ξεκουρασθῇτε, διαβάσετε. Διαβάζετε;
δια να ξεκουρασθῇτε, κάμτε γυμνα-
στικήν. Γυμνάζεσθε; δια να ξεκουρα-
σθῇτε, ζωγραφίσετε. Ο ύπνος η περι-
πλάνησις, το ξάπλωμα, το καθήσις,
η απόλυτος άργία και άπραξία, είναι
ξεκούρασμα και αυτά, αλλά στιγμιαίον.
Δοκιμάσατε να κοιμηθῇτε εν ήμερο-
νύκτιον και να ιδούμεν με τί δυνάμεις
θα έξυπνήσετε... δοκιμάσατε να κα-
θήσετε εις απόλυτον άπραξίαν μίαν ή-
μέραν, και να ιδούμεν αν θα το κατορ-
θώσετε! Το υπερβολικόν ξεκούρασμα
κουράζει. Ξεναγεί, φέρει άτονίαν.
Μόνον η εργασία δίδει τόνωσιν, και η
έγκληση της εργασίας, με μικρά δικ-
λείμματα άργίας, είναι ο καλλίτερος τρό-
πος αναπαύσεως.

Θά το αναγνωρίσετε και αυτό, η
θα το ένθυμηθῇτε, — διότι δεν θά είναι
βέβαια η πρώτη φορά, — τώρα τας
διακοπάς. Αί πρώται ήμέραι, μετά την
υπερκόπωσιν της μελέτης και της συγ-
κινήσεως των έξετάσεων, και με την
χαράν του προδιδασμού και του θρίψ-
θου, θά σας φανούν ώραιαι και γλυκεῖ-
αι. Παράδεισος αληθινός! Έπειτα
θάρχησις ο κόρος, η έξάντλησις, η κό-
ρασις. Όλα θά σας φαίνονται άνοστα
και κρύα. Θά βρεθῇτε και αυτές τας
διασκεδάσεις, και αυτά τα παιγνίδια.
Και δια να έλθετε εις τον έαυτόν σας,
θα ίδῇτε ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος,
παρά ναρχίσετε πάλιν την εργασίαν σας.
Όχι βέβαια τόσο κοπιώδη και υπερβο-
λικήν εργασία, ως εκείνην που άρι-
σατε πρό ολίγου, αλλά μίαν εργασία
μετρίαν, εύκολον, μάλλον εύχάριστον

και διασκεδαστικήν. Τότε θα γκλήψετε
πάλιν και τα παιγνίδια και τας διασκε-
δάσεις, αι δε διακοπαι, αι όποιαι θα
διέλθουν από μίαν κρίσιν, — θα κινδυ-
νέυσουν δηλαδή να σας φανούν κουρα-
στική, — θανάλαβουν την πρώτην ώ-
ραιότητα και γλυκύτητα. Και το θαύμα
πως; Δι' α της εργασίας!

Τούτο εκ πρώτης ύψως φαίνεται πα-
ράδοξον και έξύμωρον· άλλ' η πείρα
μας διδάσκει ότι είναι αλήθες· και αν
συλλογισθῇ κανείς καλλίτερα, θάνα-
γνωρίσῃ ότι η εργασία, η όποια τόσα
και τόσα θαύματα κάμνει, — και τί δεν
γίνεται δια της εργασίας; — καθόλου
παράδοξον να κάμῃ και το θαύμα αυτό.

Μη δυσπιστήτε λοιπόν αν σας έμιλῶ
περί αναπαύσεως δι-
ας, αλλά σκεφθῇτε μάλλον πως θα πε-
ράσετε τας διακοπάς σας ώραιότερα,
χωρίς ναπομακρυνθῇτε από την άρχην
αυτήν, την μύνην η όποια θα σας έξε-
σφαλίσῃ την ανάπαυσιν: Να καταμ-
ρίσετε τας έλευθέρας σας ώρας. — και
τώρα όλα αι ώραι σας είναι έλευθεροι,
— μεταξύ εργασίας και διασκεδάσεως,
τας δε ώρας της εργασίας, μεταξύ εργα-
σίας έλαφροτέρης και εργασίας σοβα-
ροτέρης.

Ός προς την σοβαροτέραν εργασίαν,
θα σας έδωκ την συμβουλήν, να νοίγετε
κάποτε — έστω και ολίγον, — τα βί-
βλια του Σχολείου, δια να μη λησμο-
νήσετε τουλάχιστον έσα έμάθατε. Όσον
δε δια την έλαφροτέραν εργασίαν, σας
υπενθυμίζω ότι μία από τας σλοπιμω-
τέρας και αναπαυτικώτερας είναι η ανά-
γνωσις βιβλίων άλλων, εκτός των σχολι-
κών, — βιβλίων τα όποια μας διδάσκουν
ως εκείνα, και κάποτε περισσότερον από
εκείνα, αλλά συγχρόνως· μας τέρπουν
και μας διασκεδάζουν. Και ως τοιαυτά
σας συνιστώ προπάντων τούς τόμους της
Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης της.

Σας ασπάζομαι

ΦΙΛΩΝ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ

Γιατί τ' ώραίο σου πρόσωπο,
Ξανθόμαλλο παιδάκι,
Το κλάμα το άσχημίζει;
Μην κλαίς, μά γέλα άμέριμνο,
Στο ώραίο σου προσώπακι
Πάντα η χαρά άς ανθίσῃ.
Μην κλαίς! Θέ νά λθῃ ἴσως καιρός,
Όιμέ! όπου θά κλάψῃς
Με δάκρυα πικρά...
Τά χρόνια θά περάσουν
Κι' άγύριστη θά θάψῃς
Την πρώτη σου χαρά.

Μά είναι μακριά τέτοιος καιρός.
Τώρα γιά σέ είν' η έλπίδα
Κ' η άμέριμνη χαρά...
Άς στέλνῃ ο ήλιος της ψυχῆς
Στά μάτια σου μία άχτίδα
Μιά λάμψη στην καρδιά!

MARION ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Η ΣΚΟΥΛΗΚΑ

Μία μικρή τριανταφυλλίτσα
Είχε μέσα στη γλαστρίτσα
Η Λιλίκα,
Και πολύ την αγαπούσε.
Μά μία μέρα μία σκουλήκα
Βγήκε στην τριανταφυλλίτσα.
Κ' η Λιλίκα
Άπό τότε στη γλαστρίτσα
Νά ζυγώσῃ δεν κοτούσε.

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ

Πριν από πολλά-πολλά χρόνια, τον
καιρό που μιλούσαν όλα τα ζώα, έξουσε
στην έπαρχία της Ινιάμπας στην Τα-
πωνία, ένας άσπρος λαγός. Ο λαγός
αυτός είχε το σπίτι του στο νησί Όκι,
και πέρα από τη θάλασσα ήτον η με-
γάλη στεριά της Ινιάμπας.

Ο λαγός λοιπόν είχε μεγάλην επιθυ-
μίαν να περάσῃ τη θάλασσαν και να πά-
γῃ στην Ινιάμπα. Κάθε μέρα έπήγα-
νε κ' εκάθονταν στην άκρογιαλία κ'
εκύτταζε με πόθο επάνω από τα νερά
κατά το μέρος της Ινιάμπας, και κάθε
μέρα έλογάριαζε πως να εύρῃ τον τρό-
πον να περάσῃ στην πέρα μεριά.

Μία μέρα κατά τα συνειθισμένα, ο
λαγός έστεκότανε στο περιγιάλι κ' εκύτ-
ταζε κατά τη στεριά επάνω από τα νε-
ρά, όταν είδε ένα μεγάλο κροκόδειλο
που έκοιμυπόυσε κοντά στο νησί.

— Τυχέρως είμαι! είπε από μέσα
του ο λαγός. Τώρα θά τα καταφέρω να
γίνῃ ο πέθος μου. Θά ζητήσω από τον
κροκόδειλο να με περάσῃ αντίπερα.

Όστερς όμως άρχισε ν' άμφιβάλλῃ,
αν θά θελήσῃ ο κροκόδειλος να κάμῃ
αυτό το καλό, και δι' αυτό έσυλλογι-
σθηκε να μὴν τοῦ το ζητήσῃ ως χάριν,
άλλὰ να προσηυχθῇ να επιτύχῃ, ότι
ήθελε, με κάποιο στρατήγημα.

Ἐφώναξε λοιπὸν μὲ δυνατὴ φωνὴ τὸν κροκόδειλο, καὶ εἶπε :

— Αἰ, κύριε Κροκόδειλε, δὲν εἶνε ὠραία ἡμέρα, σήμερα ;

Ὁ κροκόδειλος, ποῦ εἶχεν ἐβγῆ ἐξω ὀλομόναχος ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴν λιανὰδα, εἶχεν ἀρχίσῃ κάπως νὰ στενοχωριέται στὴ μοναξιά, ὅταν ὁ πρόσχαρος χαιρετισμὸς τοῦ λαγοῦ δεικνύει τὴν σιωπὴν τῆς ἐρημίας. Ἐκολύμπησε λοιπὸν ὁ κροκόδειλος πρὸ κόντ᾽ αὐτὴν ἀκρογιαλιά, πολὺ εὐχαρίστημένος, διότι ἄκουσε κάποιον νὰ ἐμῆλῃ.

— Κάποιος μοῦ ἔμιλησε τώρα-δὰ. Ἐσεῖς μοῦ ἔμιλησατε, κύριε Λαγέ ; Βέβαια θὰ στενοχωριέσθε αὐτοῦ ὀλομόναχος !

— Ὡ! ὄχι, δὲν εἶμαι καθόλου ὀλομόναχος, εἶπεν ὁ λαγός· ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἦτον τόσο ὠραία ἡμέρα, ἐβγήκα νὰ δια-

ιδέξω διὰ τὸν ἐαυτὸν του. Ὁ λαγὸς ὁμῶς, ποῦ ἤθελε νὰ του παίξῃ κάποιον πονηρὸ παιγνίδι, εἶπε :

— Φρονεῖτε πῶς εἶνε εὐκολο νὰ φωνάξετε τόσους κροκοδείλους ὥστε νὰ κάμουν μιὰ γραμμὴ ἀπὸ τὸ νησί ἕως πέρα στὴν Ἰνάμπα ;

Ὁ κροκόδειλος ἐσυλλογίσθηκε λιγάκι, καὶ ὕστερα ἔδωκε τὴν ἀπάντησιν :

— Ἐννοεῖται, εὐκολο εἶνε.

— Κάνετε λοιπὸν τὴ δοκιμὴ, εἶπεν ὁ λαγός, κ' ἐγὼ θὰ τους μετρήσω ἀπ' ἐδῶ πόσοι εἶνε !

Ὁ κροκόδειλος, ποῦ ἦταν πολὺ ἐλαφρόμυαλος καὶ δὲν του ἐπέερασε κἂν ἡ ιδέα πῶς ὁ λαγὸς ἐπήγγαινε μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τον γελάσῃ, ἐδέχθηκε νὰ κάμῃ ὅτι του ἐζήτησε ὁ λαγός, καὶ εἶπε :

— Περιμένετε λίγο, ὥς που νὰ πάγω πίσω στὴ θάλασσα καὶ νὰ φωνάξω τὸ συγγενολόγι μου.

Ὁ κροκόδειλος ἔκαμε βουτιά στὴ θάλασσα, κ' ἔλειψε ἀρκετὴν ὥραν. Ὁ λαγὸς εἰς τὸ ἀναμεταξύ ἐπερίμενε στὴν ἀκρογιαλιά. Ἐπὶ τέλους ὁ κροκόδειλος ἐφάνηκε, καὶ εἶχε κουβαλήσῃ μαζί του ἐναστράτευμα ἀπὸ ἄλλους κροκοδείλους.

— Κυττάξετε, κύριε Λαγέ ! εἶπεν ὁ κροκόδειλος· δὲν εἶνε τίποτε γιὰ τὸ συγγενολόγι μου νὰ κάμουν γραμμὴ ἀπὸ ἐδῶ ἕως τὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰνδία ἀκόμα. Ἐχετε ὀδὴ ποτὲ σὰς τόσους πολλοὺς κροκοδείλους ;

Τότε ὅλο ἐκείνο τὸ πλῆθος τῶν κροκοδείλων ἐμπήκε στὴ γραμμὴ μέσα στὸ νερό, κ' ἔκαμε σὰν γεφύρι ἀπὸ τὸ νησί ὅχι ἕως τὴ μεγάλη στεριά τῆς Ἰνάμπας. Ἀμα ὁ λαγὸς εἶδε τὸ γεφύρι τὸ καμωμένο ἀπὸ κροκοδείλους, εἶπε :

— Τί ὠραῖο ! Δὲν το ἐπίστευα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ τέτοιο πρᾶγμα. Τώρα, σταθῆτε νὰ σας μετρήσω. Γιὰ νὰ σας μετρήσω ὁμῶς, πρέπει μὲ τὴν ἄδειάν σας νὰ περάσω ἐπάνω στὲς ράχες σας ἕως τὴν ἄλλη μεριά· λοιπὸν σας παρακαλῶ νὰ λάβετε τὴν καλωσύνην καὶ νὰ μὴν κουνηθῆτε, γιὰτὶ ἄλλοιῶς θὰ πέσω στὸ νερό καὶ θὰ πνιγῶ !

Ἐτοίσι ὁ λαγὸς ἐπέερασε πηδῶντας ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ ἀλλόκοτο κροκοδείλινον γεφύρι, κ' ἐμετροῦσε καθὼς ἐπη-

δοῦσε ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ ἐνὸς στὴν πλάτη τοῦ ἄλλου κροκοδείλου :

— Σὰς παρακαλῶ, καθῆστε ἡσυχοί, εἰδεμὴ θὰ χάσω τὸ λογαριασμό. Ἐνας, δύο, τρεῖς, τέσσερες, πέντε, ἕξι, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα...

Ἐτοίσι ὁ παμπόνηρος λαγὸς ἐπέερασε πέρα στὴ μεγάλη στεριά τῆς Ἰνάμπας. Δὲν ἔμεινε ὁμῶς εὐχαριστήμενος ποῦ ἔγινε ἡ ἐπιθυμία του, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ περιγελά τοὺς κροκοδείλους ἀντὶ νὰ τους πῇ εὐχαριστῶ, καὶ εἶπε, ἅμα ἐπήδησε ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ τελευταίου στὴ στεριά :

— Βρέ, κουτο-κροκοδείλοι, καλὰ σας τὴν ἐφτιαξα ! Δέν σας ἔχω πιὰ ἀνάγκη ! Καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

Ἀλλὰ δὲν κατῴρθωσε νὰ φύγῃ τόσο εὐκολα. Διότι ἅμα ἐκατάλαβαν οἱ κροκοδείλοι ὅτι αὐτὸ ἦταν κατεργαρία τοῦ τους ἐφτιαξε ὁ λαγός, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ τὴ θάλασσα, καὶ ὅτι ὁ λαγὸς τοὺς ἐπεριγελοῦσε γιὰ τὴν κουταμάρα των, ἔγιναν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμὸ, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τον ἐκδικηθοῦν. Ἐτρεψαν λοιπὸν μερικοὶ κατόπιν του καὶ τον ἐτσάκωσαν. Ὑστερα ὅλοι τον ἐβλιναν στὴ μέση, τὸν κακόμοιρο, καὶ ἄρχισαν νὰ του τραβοῦν τὴ γούνα του. Ὁ λαγὸς ἔκλαιε κ' ἐφώναζε σπαρακτικά, καὶ τοὺς ἐξώρριζε νὰ τον λυπηθοῦν, ἀλλὰ μὲ κάθε δαγκωματιὰ τοῦ τοῦ ἐβγαζε κ' ἐνα κομμάτι ἀπὸ τὴ γούνα του, ἐλεγχον οἱ κροκοδείλοι :

— Σ' ἀρέσει τώρα ;

Ἀμα οἱ κροκοδείλοι ἐβγαλαν καὶ τὸ τελευταῖο κομμάτι τῆς γούνας τοῦ λαγοῦ, τὸν ἐπέταξαν, τὸν κακόμοιρο, στὸ περιγιάλι, καὶ ὅλοι ἐκολύμπησαν κ' ἐφυγαν, σκαμμένοι στὰ γέλια διὰ τὸ κατόρθωμά των.

Ὁ λαγὸς ἦτον εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν· ὅλη ἡ ὠραία ἄσπρη γούνα του εἶχε ξεριζωθῇ, καὶ τὸ γδαρμένο σωματάκι του ἔτρεμε κ' ἐσπαρτάριζε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ἦτον γεμάτο αἵματα. Δὲν ἔμπορεῖ νὰ σαλέψῃ ἀπὸ τὴ θέσι του, καὶ ἐξαπλώθηκε στὰ βότσαλα καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ διὰ τὴν κακὴν τὴν τύχην. Μόνος του ἦθελε καὶ τα ἔπαθε· ἀλλὰ ὁ ποῖος καὶ ἂν τον ἐβλεπε εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν, δὲν ἦτο δυνατόν παρα νὰ τον συμπονέσῃ, διότι οἱ κροκοδείλοι τὸν εἶχαν ἐκδικηθῇ παραπολὺ σκληρά.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, μερικοὶ νέοι, ποῦ ἔμοιαζαν σὰν βασιλόπουλα, ἔτυχε νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ, ἅμα εἶδαν ἕνα λαγὸ νὰ κάθεται στὸ περιγιάλι καὶ νὰ κλαίῃ, ἐστάθησαν νὰ τον ἐρωτήσουν, τί του εἶχε συμβῇ.

Ὁ λαγὸς ἐσήκωσε τὸ κεφαλάκι του ποῦ τοῦ εἶχε χωμένο ἀνάμεσα στὰ πόδια του, καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἐπολέμησα μὲ κάτι κροκοδείλους, ἀλλὰ ἐνίκηθην, καὶ αὐτοὶ μοῦ ἐξερι-

ζωσαν ὅλη τὴ γούνα μου καὶ μ' ἄρισαν ἐδῶ νὰ πονῶ. Νά, γιὰτὶ κλαίω.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς νέους ἐκείνους εἶχε κακὴ ψυχὴ, καὶ ἠθέλησε νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὸ κακό. Ἐκαμῶθη ὁμῶς ὅτι ἐλυπήθη τὸν λαγόν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

(Ἀπὸ τὰ «Παραμῦθια» τῆς Γέθ-Οζάκι.)

ΠΡΙΝ Η ΕΠΕΙΤΑ ;

Ὅλα τὰ παιδιὰ που ἔχουν καλὴν ἀνατροφὴν, πλύνουν τὰ χέρια των πρὶν καθῆσουν στὸ τραπέζι νὰ φάγουν.

Λόγοι ὑγιεινοί, λόγοι εὐπρεπείας τοῦ ἐπιβάλλουν.

Καὶ ὁμῶς, ὅλες αἱ γάτες καὶ ὅλα τὰ γατάκια, ποῦ εἶνε ζῶν καθαρῶτατα, ὅπως γνωρίζετε, πλύνουν τὰ χέρια των καὶ τὰ μούτρα των, ἀφοῦ φάγουν κ' ἐπειτα. Αἱ γάτες, θὰ πῇτε, δὲν εἶνε παιδιὰ. Ἀλλὰ, — ἀδιάφορον !

Αὐτὸ τὸ ζήτημα μ' ἐδασάνει μὲν ἡμέραν, καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ εὐρωπότε εἶνε σωστὸν νὰ πλυνώμεθα : πρὶν ἀπὸ τὸ φαγεῖν ἢ ἐπειτα ἀπὸ τὸ φαγεῖν ; — Φαντασθῆτε ! τόσον το εἶχα στὸ μυαλό μου, ὥστε τὸ εἶδα καὶ στὸ ὄνειρόν μου.

Εἶδα δηλαδὴ τὴν Πίσσαν, ἡ ὁποία μοῦ ὠμιλοῦσε σὰν νὰ ἦταν ἄνθρωπος. καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἀνανία, φίλε μου, τὸ σωστὸ εἶνε νὰ πλύνεσαι πρὶν καθῆσθαι νὰ φᾶς. Μὴν κυττάξῃς ἐμᾶς. Ἐμεῖς πλυνώμεθα ὕστερα διὰ τὸ πείσμα τῶν ποντικῶν...

— Τῶν ποντικῶν ; τὴν ἡρώτησα μὲ ἀπορίαν.

— Μάλιστα, φίλε μου. Εἶνε παλαιὰ ἱστορία αὐτὸ καὶ θὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ μὲ δύο λόγια :

Ἀ μιὰ φορὰ, μιὰ γάτα ἐπίασε ἕνα ποντικόν, ἕνα πολὺ κατεργάρη ποντικόν. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ γάτα ἀνοίγει τὸ στόμα της νὰ τον χάψῃ, ὁ ποντικὸς ἐκούνησε τὸ κεφάλι του μὲ μεγάλην περιφρόνησιν :

« Ἐντροπή σου ! » τῆς εἶπε. Ποῦ ἔμαθες αὐτὴ τὴν ἀνατροφὴν ; Θὰ με φᾶς χωρὶς νὰ πλυνῇς πρῶτα ;

Ἡ γάτα ἐκείνη δὲν ἦτο τόσο ἐξυπνὴ σὰν...

— Σὰν ἐσεῖνα, Πίσσα μου !

— Σὰν ἐσεῖνα καλλίτερα, Ἀνανία μου.

Λοιπὸν, ἡ γάτα ἐκείνη ἔγινε κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν της, ἄφισε τὸν ποντικὸν καὶ ἄρχισε νὰ πλύνεται. Ἐνοεῖται, ὁ ποντικὸς τὸ ἔβαλε ἀμέσως στὰ πόδια. Καὶ ἀπὸ τότε αἱ γάτες ἔκαμαν ὅλες ὅρκο νὰ μὴν πλύνωνται παρὰ μετὰ τὸ φαγεῖν, χωρὶς νὰ τὰς μέλῃ ἂν θὰ τὰς ποῦν κακοαναθρεμμένες !

Ἡ Πίσσα μὲ... ἔπεισε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Κάμνει παραπολλὴ ζέστη. Ὁ ἥλιος καίει, οὔτε φύλλον δὲν κινεῖται. Μακρὰ ἀκούεται ὁ ἦχος τῶν δρεπανιδῶν, ποῦ ἀκονίζουν οἱ γεωργοὶ διὰ νὰ θερίσουν τὸ σιτάρι. Ὁ θερισμένος σάνος μυρίζει πολὺ εὐοσμία, σὰν νὰ ζουλάτε τὰ λουλούδια καὶ αὐτὰ νὰ πετοῦν ἐξω ὅλον τὸ ἄρωμα των...

Ἐξω στὸν κήπο ἡ Νταντὰ κοιμᾶται ἐπάνω στὴν καρέκλα της. Εἶνε τόσο γρη῏α ἡ Νταντὰ, ὥστε ἅμα πλέκει κάλτσες, βάζει γυαλιὰ στὰ μάτια της. Τί περίεργον, ὁμῶς ! Ἀμα θέλει νὰ ἰδῇ καθαρώτερα, τὰ ἀνασηκῶναι καὶ τα βάζει στὸ μέτωπό της...

Βουίζουν αἱ μέλισσες, σὰν νὰ τὴν νανουρίζουν, καὶ ἡ Νταντὰ κοιμᾶται ἅμα ἀνασαίνει, ἀκούεται ἕνα ρουχαλιτὸ που μοιάζει, — μὰ δὲν ξέρετε πῶς μοιάζει μὲ τὸ ρόν-ρόν που κάνει ἡ γατίτσα.

Ὁ Λεῖλὸς κρυφοκυττάζει τὴν Νταντὰ καὶ σκουτᾷ μὲ τὸν ἀγκῶνά του τὴν Πιπίτσα, τὴν ἐξαδελφούλα του, ποῦ ἦλθε νὰ παίξῃ μαζί του.

— Πᾶμε νὰ δοῦμε τὰ παπάκια, τῆς λέγει στὸ αὐτί. Ἡ Νταντὰ κοιμᾶται, καὶ δὲν θὰ φωνάξῃ !

Ἡ Πιπίτσα δὲν ἀποφασίζει. Γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πηγαίνουν τὰ παιδιὰ κοντὰ στὴ λιμανούλα, ἀλλὰ ὁ ἐξαδελφὸς της εἶνε σοφώτα-

«Τὸν ἀκούει καὶ χάσκει.»

τος καὶ αὐτὴν τὸν θαυμάζει. Ἐπειτα εἶνε πολὺ μικρὴ, μόλις τεσσάρων χρόνων, καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ διακρίνῃ καθαρὰ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό. Πιάνει τὸ χέρι τοῦ Λεῖλ, καὶ νὰ τοὺς ! τρέχουν καὶ οἱ δύο στὸ δρομάκι, ποῦ ἔχει ἡλιους καὶ γερὰνι ἀδεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ὁ Λεῖλὸς, μὲ τὴν ψαθὲνιὰ καπέλλου του καὶ τὸ καινούριο μακρὸ παντελόνι

του, φαίνεται σὰν ἄνδρας μεγάλος· ἡ Πιπίτσα λοιπὸν πηγαίνει μαζί του χωρὶς νὰ φοβᾶται τίποτε.

Ὅπως ἡ Νταντὰ, ἔτσι καὶ αἱ πάπιες κοιμῶνται, ἐξαπλωμένες στὸν ἥλιο. Πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα ἀκούεται στὰ χαλίκια ποῦ τρίζει τὸ ἀμαξάκι τοῦ κηπουροῦ, ὁ ὁποῖος πηγαίνει στὴν ἀγορά.

Ὁ Λεῖλὸς κοντεύει νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Ἐπὶ τέλους θὰ κάμῃ τὸ ταξεῖδι, ποῦ ἐσχέδιαζε τόσον καιρό, ὥστε το ἐβλεπε καὶ στὸν ὕπνο του.

«Τρέχουν καὶ οἱ δύο στὸ δρομάκι.»

Τὸ σάλι — ὅπως λέγει ὁ κηπουρὸς τὴν σχεδιάν, μὲ τὴν ὁποίαν πηγαίνει καὶ καθαρίζει τὸ νητάκι τῶν παπιῶν στὴ λιμανούλα, — εἶνε δεμένο κοντὰ στὴν ὄχθη. Καθὼς το λύνει ὁ Λεῖλὸς, ἐξηγεῖ καὶ ὅλας τὴν ἐξαδέλφη του :

— Θυμᾶσαι, Πιπίτσα, τὴν ἱστορίαν ποῦ μας εἶπε ὁ μπαμπᾶς ; Ἐσεῖς, τὴν ἱστορίαν ποῦ ἦταν ἕνας ναυαγὸς καὶ τον ἐλεγαν Ροβινσῶν... καὶ ὕστερα ὁ δούλος του ποῦ εἶχε τὸ ὄνομα του παρμένο ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα τὸν ἐλεγαν Τετράδιο, ὀκρῶ... ἂ ! ὄχι, Παρασκευᾶ ! Λοιπὸν, θὰ παίξωμε αὐτὴ τὴν ἱστορίαν... Νὰ ἰδῇς τί ὠραία ποῦ θὰ εἶνε ! Τὸ σάλι θᾶναι τὸ καράβι μας, ἐκατάλαβες ;... καὶ ὕστερα θὰ κάνωμε ἕνα φοβερὸ ναυάγιο στὸ νητάκι... καὶ ὕστερα θᾶναι λύκοι, τσακάλια, ἄστακοί... ἐννὶ σὼρὸ πρᾶγμα !

Κατανασμένος ὁ Λεῖλὸς ἀπὸ τὰ πολλὰ λόγια, στέκεται νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του. Ἡ Πιπίτσα, ποῦ τον ἀκούει καὶ χά-

σει, τὸν ἐρωτᾷ τότε :

— Τί πρᾶγμα εἶνε τὰ τσακάλια ;

— Μπᾶ ! δὲν τα ξέρεις ;... εἶνε κατὰ ζῶν πολὺ κακά, ποῦ θὰ τα πιάσωμε νὰ τα φάμε. Εἶνε καὶ ἄσχημα, ξέρεις... ἔχουν ἕνα μεγάλο κέρατο ἐπάνω στὴ μύτη τους, καὶ ἀπὸ τὴν ράχιν τους πηδᾷ νερό, — λέγει ἀκόμα ὁ Λεῖλὸς, ὁ ὁποῖος ξέρει τὴν Ζωολογίαν πεταχτὰ καὶ ἀνά-

«Ἐτρεψαν κατόπιν του καὶ τον ἐτσάκωσαν.» (Σελ. 204, στήλ. γ΄.)

σκεδάσω. Δὲν κάθεσθε νὰ παίξετε λιγάκι μαζί μου ;

Ὁ κροκόδειλος ἐβγήκε ἀπὸ τὴ θάλασσα κ' ἐκάθησε στὴν ἀκρογιαλιά, κ' ἐπαίξαν οἱ δύο μαζί ἀρκετὴν ὥρα. Ὑστερα ὁ λαγὸς εἶπε :

— Κύριε Κροκόδειλε, ἐσεῖς ζῆτε στὴ θάλασσα κ' ἐγὼ ζῶ σ' αὐτὸ τὸ νησί, καὶ δὲν ἀνταμόνουμε συχνά· γι' αὐτὸ δὲν γνωρίζω πολλὰ πράγματα γιὰ σὰς. Δέν μου λένε, τί φρονεῖτε, — εἶνε τὸ συγγενολόγι σας περισσότερο ἀπὸ τὸ δικό μου ;

— Ἐννοεῖται, ἐννοεῖται· εἶνε περισσότερο κροκόδειλοι παρὰ λαγοί, εἶπεν ὁ κροκόδειλος. Καὶ δὲν το βλέπετε καὶ μόνος σας ; Ἐσεῖς ζῆτε σ' αὐτὸ τὸ νησί, ἐνῶ ἐγὼ ζῶ στὴ θάλασσα, ποῦ ἀπλόνεται σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Λοιπὸν, ἂν φωνάξω νὰ μαζεθοῦν ὅλοι οἱ κροκοδείλοι ποῦ μένουν στὴ θάλασσα, ἐσεῖς οἱ λαγοὶ δὲν θὰ εἴσθε τίποτε μπροστὰ σ' ἐμᾶς.

Ὁ κροκόδειλος εἶχε πολὺ μεγάλη

κατα, — δηλαδή μονάχα ανάκατα.
— "Α! λέγει ή Πιτίτσα" θά τχ φά-
με λοιπόν;

— Βεβαίωτατα, τής λέγει ό Λελές·
καί ύστερα, έγω θά είμαι ό κύριος Ρο-
δισών, καί σό ό δουλος· καί θά μου μα-
γειρεύς ώραία φαγητά μέ μπινάνες,
δέν είν' έτσι;

— Μά... δέν έχω μπινάνες, πρκατη-
ρεϊ δειλά δειλά ή Πιτίτσα.

— Βάζεις σύκκ! Μά έσένα βλέπω δέν
κόβει τό μυαλό σου καθόλου, λέγει ό
Λελές μέ ύφος περιφρονητικώτατον.

"Η Πιτίτσα ήθελε ν' άπαντήση ότι
δέν κάνει νά τρώνε τά παιδιά άγουρα
φρούτα, άλλα τό ύρος τοῦ Λελέ τήν κά-
νει καί ζαρίζει έμπρός του.

("Επεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΑΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

«Έκάπνισα μία φορά στή ζωή μου
— μου διηγείτο ό φίλος μου Ρ... —
καί ή φορά εκείνη ήτον ή πρώτη καί
τελευταία.

Τόσον έλυπήθηκα, τόσον δυστυχής
έγινα από τό μοναδικόν μου έκείνο κά-
πνισμα, ώστε ώρκίσθη νά μή πλησιάσω
άλλη φορά στά χείλη μου ούτε σιγάρα
ούτε πίπα.

"Ελπίζω ότι θά φυλάξω τόν όρκον
μου, όχι τόσον διά νά μήν πάθω τ' έδω,
όσον έκ σεβασμού πρὸς τήν μνήμην τοῦ
παπποῦ μου.

Δύσκολα θά εύρεθῇ άνθρωπος, ό
οποῖος ν' αγαπή τόσον περιπαθῶς τά
πράγματά του, καί ιδιαιτέρως τίς πίπες
του, όσον ό παππούς. Είχε μεγάλην καί
ποιικιλωτάτην συλλογήν από πίπες· όλες
ήσαν σκαλισμένες μέ ώραία σχέδια καί
ανάγλυφα, καί ήσαν όλες βαλμένες στήν
άράδα εἰς ένα ραφάκι, — στήν πιπ-
οθήκη ν, όπως τό έλεγε ό παππούς.
"Αλλά ή αγαπημένη του ήτο μία πίπα
που παρίστανε ένα άγγελάκι.

Φαίνεται ότι ή πίπα αὐτή ήτον από
πάστην πρώτης τάξεως, διότι ό καπνός
που έβγαζε είχε ένα άρωμα γλυκύτατον,
καί τό χρώμά της, χρώμα καφφέ με
γάλα, εγίνετο μέν βαρύτερον όσον έ-
περνούσε ό καιρός, άλλα έμεινε παντοῦ
έμοιόμορφον· δέν έμαζύριζε, άλλα έγι-
νετο παντοῦ ζωρότερον καί ώραιότερον
όπως τό άνθος πού τό ψήνει ό ήλιος...

Συχνά, όταν ό παππούς έκάπνιζε, έγώ
έκαθόμουν κοντά του, καί ήκουα ότι
μου έλεγε μέ τόσην κλωστήν· έρρο-
φούσα κι' όλες καί τόν καπνόν που έ-
βγαине από τήν πίπην του καί έγέμιζε
τόν αέρα τοῦ δωματίου.

Μιά φορά, μεθυσμένος από τό άρωμα,
έσκέφθην:

— "Αν εἶνε τόσον εύμορρο πρᾶγμα
νά ρουφᾷ κανείς τόν καπνόν που βγάζουν

οί άλλοι, πόσον ώραιότερο θά εἶνε, άμκ
καπνίζῃ μόνος του! Θά εἶνε ή ώραι-
ότερα άπό όλους τής ζωής!

Τί άμυκλο παιδί που ήμουν τότε!

Μιά μέρα, ένθ' έκάπνιζε, άπεκοιμήθη
ό παππούς. Αὐτό συνέβαινε συχνά, καί
δέν μας άνησυχοῦτε καθόλου, διότι ό
παππούς έπλητίζε τά όδηόκηοντα χρο-
νιά. "Εκείνην τήν ήμέραν όμως καί
άλλο μ' έκαμε νά προσέξω περισσό-
τερον. "Ο παππούς, άντι ν' άρίση τήν
πίπην του στό τραπέζι, όπως έσυνεθε-
ζε νά κάμνῃ, όταν έπλητίζε νά τον
πάγη ό ύπνος, τήν άρισε καί έγλύτρη-
σε από τ' άχέρια του. "Απλωσα τό χέρι
μου, καί έπρόρρητα νά τήν πιάτω πρίν
πέση κάτω.

"Επήλθινά νά τήν τοποθετήσω εἰς
τό ράρι της, όταν έσκέφθη νά κυττά-
ξω τό κεφαλάκι τοῦ αγγέλου.

Τί ώραίο πού ήτο! Τό μισοανοιγ-
μένο στοματάκι του είχε άκόμα λιγάκι
καπνόν άνακτωμένο μέ στέαχτη, καί α-
νάθε μέ τέτοιο άρωμα. . .

Μ' έγρήθευσεν, αληθινά!

"Υπάρχουν, ξέρετε, καί πεπτωκότες
άγγελοι, οί όποῖοι εγίναν διάβολοι.

Λοιπόν, είμαι βέβαιος ότι έκείνο τό
άγγελάκι ήτο δικόβόλι, καί ότι αὐτό
μου έπέπνευσε τήν καλήν σκέψιν νά πλη-
σιάζω τήν πίπην εἰς τ' άχέρια μου, καί
νά μισοκλείω τό μάτι καί τήν γύλια.

"Εξάρκα, ό παππούς; έκλήθη άποτόμως
σάν νά είχε ξυπνήσῃ, καί έψαχνε μέ τ' ά-
χέρια του καί νά εύρῃ.

— Γυρεύει τήν πίπην, — έσκέφθην,
καί τοῦ τήν έδωκα στά χέρια του,
άλλα. . . ή πίπην έπεσε, καί εγίνε χί-
λις κομμάτια.

"Εφυγα τρομαχμένος καί χωρίς νά
συνινητώ κανέναν, έπήγα καί έξαπλώ-
θηκα μέτα στά χόρτα στό μεγάλο πε-
ριβόλι μας.

— Όχι έπιστρέψω στό σπίτι τήν ώρα
τοῦ φαγητοῦ, όχι προητέρω, είπα από
μέστα μου.

"Αλλά είχα κάμῃ τόν λοχριασμό
χωρίς τόν ξενόδοχο. Μόλις έξαπλώθηκα,
καί μ' έπικσε μία νύστα, μία ζάλη φο-
βερή. "Εκλεισα τ' άχέρια μου, καί μ'
έκυρίευσεν ένας άλλόκοτος λήθηχρος.

Είχην άρχίσῃ τ' ά πρώτα άσπρα νά
λάμπουν εἰς τόν οὐρανόν, όταν έγώ,
κατακτενμένος καί έλεεινός, έρθα τό
βράδυ εἰς τό σπίτι. Κιόθως άνοιχα τήν
πόρτα, ήτθάνθην τήν καρδιά μου πού
έκυπαῦσε σάν τό σφυρί, διότι έσυλλο-
γίσθηκα τί έπιπλήξεις θά ήκουα καί
μου καί τι, όταν έμνηκα μέστα.

Με έκυρίευσε τότε μία κκαή προαι-
σθησις.

— "Ο παππούς; . . . έρώναξ.

— Εἶνε στό κρεβάτι. . . εἶνε ά-
σχημα.

Δέν έπερίμενα ν' άκούσω παραπάνω
καί έτρεξα έπάνω στή στιγμή!

— Παππού μου! παππού! — έρώ-
ναξ μέ δάκρυα καί μέ κλάματα.

"Ο παππούς άνοιξε τ' άχέρια, καί
μέ κότον πολύν μου άπλωσε τό χέρι.

— Έδω είσαι, μικρούλη μου; έψιθύ-
ρσε. Καλά, καλά, έροδόμουν μήπως
δέν προφθάσω νά σε ξαναδω. . . Φεύ-
γω, τό ξέρεις; "Ο άγγελος έσπατε. . .
έκάπνισα γιχ τελευταία φορά.

— "Οχι. . . όχι. . . παππού μου!

— Ναι, ναι, έσπασε. . . "Εγώ τό ή-
ξερα καί τό έλεγα, άμκ σπᾶση ό άγγε-
λος, καί ή ζωή μου θά σπᾶση. . .

— "Οχι. . . όχι. . . έγώ φταίω,
παππού. . .

"Αλλά ό παππούς δέν μέ ήκουε πλέον.
Είχεν άρχίσῃ νά πνέῃ τ' αλοίσθια,
καί σιγά-σιγά έξψύχρησεν, ήτυχος καί
μέ τό χαμόγελο στά χείλη. . .

"Εμάς·ετα καί δικτηρώ από τότε ως
εἰς τ' άχέρια τ' άμυατά της πίπας
μέ τόν άγγελόν. "Αλλά δέν έκάπνισα
έκτοτε πινέ μου. . .

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο μικρός Πίπης έρωτᾷ τόν πατέρα του:

— Μπαμπά, πῶς λίγεται γαλλικά τό μου-

κάκι:

— Μποκέλ, παιδί μου.

Καί ό μικρός Πίπης, περιχαρής:

— Μπαμπά! Μπαμπά! έμαθα γαλλικά! Μπι-

κάκι! κυρά! (curry), ψωμάκι! (ψωμά) κρατά!

(κρασί.)

"Εστέλη υπό Πάνου Ι. Γαλάτη

— "Η μπαμπά έπιπλήτουν· σον μικρόν Νίνιον.

— Τό σφύρι μου τό έκαμες σήμεραν σάν

τῆς τρελῆς; τά μυαλά!

Καί ό μικρός Νίνιος περίεργος:

— "Ανοιξέ το, μπαμπά, νά ιδῶ πῶς εἶνε τῆς

τρελῆς τά μυαλά!

Εστέλη υπό του Ναυσοδοιόδοτος

— Κουριοκεφαλάκη, κύταξ, σέ παρκαλώ,

τί ώρα εἶνε, άλλα πρόσεξε νά μου πῆς άκριδῶς.

— Καί πῶς θέλεις νά σου πῶ άκριδῶς, άπου

εἶνε. . . παρᾷ τέταρτο;

Εστέλη υπό του Πολέμου "Αστέρως

— "Η διδασκάλισσα: — Μπαμπά! πῶς έτόλ-

μησε· καί έβγήκα από μέσα από τήν τάξη χω-

ρίς τῆς άξείας μου;

— "Η Μπαμπά: — Νά κυρία! έσείς δέν μου

είπατε, άμκ βλέπω τελεία στό βιβλίον μου, νά-

ναπαύωμαι όληγο;

Εστέλη υπό της Γλωσσικοπίντας

— "Ο καθηγητής, δέν νά δώση εἰς τόν Νίκον

νά ένοήσῃ τί εἶνε όρίζων;

— Νά· βάλε μέ τό νοῦ σου ότι πηγαίνεις

στήν έξοχή καί αναθάλνεις έπάνω 'ς ένα λόφο.

"Εκεῖ στέκεσαι. Τι θά εἶνε από πάνω από τό

κεφάλι σου;

Καί ό Νίκος θριαμβευτικῶς:

— Τό καπέλλο μου, κύριε καθηγητά!

Εστέλη υπό του "Αστερόεντος Οθωνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΠΡΟΕΧΕΣ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ

Τό προσεχές φυλλάδιον θά εἶνε διπλοῦν. ή-
τοι δεκαεξασέλιδον, μέ δύο αριθμούς (27-28)
άλλα μέ μίαν ήμερομηνίαν (26 Ιουνίου.) Τοιαῦ-
τα φυλλάδια, όπως σᾶς είπα, θά εκδοθῶν άλλα
ἄςα μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου. καί ό τόμος τοῦ
1904 θά τελειώσῃ, διά νάρκησιν από 1 Δεκεμ-
βρίου ό τόμος τοῦ 1905.

Τό προσεχές φυλλάδιον θά περιέχῃ έκτός
τῶν άλλων καί τήν 15^η Κυριακήν, συνεταγμέ-
νην υπό τοῦ "Αναγία καί πλουσίως εικονογρα-
φημένην. Παρκαλῶ δέ τοῦς Πράκτορας νά λά-
θουν ὑπ' όψει, ότι τό διπλοῦν φύλλον τιμᾶται
λεπτά 30

ΣΥΓΓΡΑΜΜΕΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

27. — "Ο Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης από
τῆν Πύλον, μου συνιστᾷ έν άπορον όρρανόν, τό
όποῖον έχει μέγαλον πόδον νά έγγραφῇ συνδρο-
μητής μου. "Ελπίζω ότι κάποιος έκ τῶν εὐπόρων
μας θά μου στείλῃ τῆς 7 δραχμάς νά το έγγρά-
ψω, καί μάλιστα τώρα, έπ' εύκαιρίᾳ τοῦ νέου
Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

Εὐχαριστῶ πολύ τοῦς φίλους μου, οί όποῖοι
έξεσπάθωσαν καί μου έστειλαν ήζή τοῦς πρώ-
τους συνδρομητάς. Εἶνε άκόμη όλίγοι, άλλα δέν
άμφιβάλλω ότι μετ' όλίγον θά γίνων πολλοί.
"Ος έπιτυχῇ τρόπον ξεσπαθώματος, σᾶς ὑπεν-
θυμίζω καί τόν δι' έπιστολῶν νά γράψετε δηλα-
δή εἰς φίλους σας ή συγγενεῖς σας, διαμένοντας
εἰς άλλην πόλιν, εἴτε νά έγγραφοῦν αὐτοῖς εἴτε
νά σας έγγράψουν καί άλλους. Πολλοί φίλοι
μου έπήρυσαν αὐτόν τόν τρόπον καί έπέτυχαν
λαμπρά.

Αὐτήν τήν έβδομάδα έλαβα πλήθος "Ασκήσε-
ων καί Μεταρράσεων διά τόν Διαγωνισμόν.
"Οσοι δέν έστειλαν μαζί καί έπιστολήν, δέν θά
ϊσχύον τόνόμα των εἰς τήν "Αλληλογραφίαν, αλ-
λά δι' αὐτό θά μήν άνησυχήσουν.

"Ελατορ τοῦ "Ανίου [ΕΕ] ή έπιστολή σου
μου έπληρώσε. Τῆς άξίζαν περισσότερα εὐχα-
ρια, άλλ' έπιφυλάττωμαι νά τα συμπληρώσω.
άν τῆρήσῃς τήν ὑπόσχισίν σου καί μου γράψῃς
τακτικά.

Τά θερμότατα συλλυπητήριά μου, Θαλασσο-
πούλα, διά τόν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου
πατρός. Δέν τό ήξευρα ότι αὐτή ήτο ή θλιβερά
αἰτία τῆς μακρᾶς σιωπῆς σου. Γράψε μου κάπο-
τε, άν νομίζῃς ότι θά σου εἶνε καί αὐτό μία
παρηγορία.

Εὐχαριστῶ τήν Καρδίαν τῶν "Ελλήνων καί
τό Φῶς τῆς Νυκτός πού με συνεχέρησαν διά
τό άθλον, τό όποῖον έπῆρα εἰς τήν Σχολικήν
"Εκθεσιν. Τό περίεργον εἶνε, ότι από τά συγ-
χαρητήριά των έμαθα καί έγώ τήν εἰδησιν. Εἶχα
στείλῃ πραγματικῶς, τῇ προκλήσει τῶν διορ-
γανωτῶν, ένα τόμον μου εἰς τήν Σχολικήν "Εκ-
θεσιν. "Αλλ' έπειδή δέν δίδω σημασίαν, εἰς τά
βραβεία τῶν "Εκθέσεων, δέν έφρόντισα νά δια-
βάσω τόν κατάλογον τῶν βραβευμένων. Τό
βραβείον, διά τό όποῖον υπερηφανεύομαι έγώ
εἶνε ή άγάπη τῶν "Ελληνοπαίδων. Τίποτε άλ-
λο. "Εν τούτοις θεωρῶ καθήκόν μου νά εύχα-
ριστήσω καί τοῦς έλλανοδίκας τῆς "Εκθέσεως
διά τήν εὐμενῇ των κρίσιν.

Αἰγυπτιακή Φοινίξ, ή διά τοῦ Γραφείου
μου "Αλληλογραφία γίνεται όπως καί ή ανταλ-
λαγή τῶν Μ. Μυστικῶν: ή έπιστολή τίθεται
έντός φακέλλου άνοιχτοῦ, διά νά τήν διαβάσω
πρίν τήν στείλω. Σ' εύχαριστῶ θερμῶς δι' όσα
γράφεις, καί έπειδή μένεις εἰς μικράν πόλιν,
σου συνιστῶ ιδιαιτέρως τό δι' έπιστολῶν ξε-
σπάθωμα, περί τοῦ όποῖου έλεγα άνωτέρω. Σῶ
σπᾶση πού γράφεις τόσον ευλόγητους έπι-
στολάς, θά θριαμβεύσῃς!

Διά καί σου δημοσιεύσω αἰνίγματα, Στυλια-
νέ Μ. Κωσταλία, πρέπει νά συμμορφώθῃς μέ
τοῦς όρους τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ, τοῦς δη-
μοσιευθέντας εἰς τό 24ον φυλλάδιον. Τό αὐτό
άπαντῶ καί εἰς σέ, "Ομφαλῆ τῆς Θάλακκς.
"Η προσεχέια λήγει τήν 30 Ιουνίου· άλλα σᾶς
περιμένω μέχρι τῆς 15 Ιουλίου, καθῶς καί ό
λοιος, όσοι εἰδοποιήσαν άργά.

Σοῦ έστειλα τό βραβείον, Κόκκινον Κρίνον
[ΕΕ]. Ναι, εἶδες τί έξυπνα πού άπαντοῦν με-
ρικοί εἰς τ' Μ. Μυστικά; Εἶχε δικαίον ό μπα-
μπάς νά γελᾷ τόνον μέ τό Δεύκωμά σου.

Πολύ μου ήρεσεν ή έπιστολή σου, Λουλοῦ-
δι τῆς Καρδίᾳς. "Αλλά δέν εἰςέυσεis πόσον μ'
ένοχλεῖ νά μου ὑπεθυμίζων οί έπιστολογράφοι
ότι πρέπει νά δώσω εὐσημα, καί μάλιστα νά
μου όρίζουν τόν αριθμόν! Δέν τό κάμνεις μόνον
σύ· δυστυχῶς τό κάμνουν καί μερικοί άλλοι.
Καί άπεράσισα νά μή δώσω ποτέ ούτε ένα Εὔ-
σημον, εἰς έκείνους πού μου τά ζητοῦν.

Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολλογγίου, μή λυπᾷ-
σαι τ' άγγελίαν, διότι έχω πολλές. Μόλις
χρησιμοποίησῃς τήν μίαν καί μου τήν έπιστρέ-
ψῃς καί συνδρομητήν, γράψε μου νά σου στείλω
έμέσως άλλην. Τά δέ χρήματα τά στέλλεις μέ
άνθρωπόν σου εἰς τό γραφεῖόν μου. ή καί τά
φέρεις μόνη σου. [Ε] διά τό ξυπνόν "Υστερό-
γρηγον.

Καθῶς σου έγραψα καί ιδιαιτέρως. Προμηθεῦ
Δραμῶτα, ό βραδευθεῖς εἰς τόν Γ' Διαγωνι-
σμόν Ξεσπαθώματος δέν εἶσαι σύ, (ή· τοί ό νέος
μου φίλος Γ. Χ.) άλλ' έτερος παλαιός συνδρο-
μητής, έχων πρὸ πολλοῦ αὐτό τό ψευδώνυμον
καί βραδευθεῖς μέ αὐτό εἰς πολλούς καί διαφό-
ρους Διαγωνισμούς. Τό είχεν άρίση, καί τόν
περασμένον "Ιανουάριον τό έδωσα εἰς σέ. Εἰς
τ' "Αποτελέσματα όμως έξαναβάνηκε μέ τό
παλαιόν του ψευδώνυμον, διότι είχε ξεσπαθῶ-
σῃ από πέρυσσι, έγώ δέ δέν είχα ένθυμηθῇ ότι
τούτο άνήκει πλέον εἰς σέ.

Ποικίλη καί ώραία ὡς πάντοτε ή έπιστολή
σου, "Αστὲς τῆς "Αθηνᾶς [ΕΕ]. Συμβαίνει κά-
ποτε νά μήν έπιπαρῇ κανείς νά κοιμηθῇ μετά
τό Θέατρον. Φαίνεται ότι έξεγειρονται τά νεύ-
ρα από τά γέλια ή από τήν συγκίνησιν. Μά-
λιστα τώρα τό καλοκαίρι μέ τήν ζέστην.

Νά καί ό Λέων τῆς Χαιρουνείας [Ε] πού
μ' ένθυμῆθῃ ὕστερα από τόσον καιρόν. Μοῦ
γράφει διάφορα πράγματα καί ώραία, "Ας έλπί-
σω ότι δέν θά με λησμονήσῃ πάλιν.

"Η σημερινή, Κυρία Τρίγχι· Τράγκα [ΕΕ]
μου ήρεσεν άκμήν περισσότερον. Εὐγε! θά
γίνῃς πολύ καλή έπιστολογράφος. Καί φαντά-
ζομαι τήν χαράν σου, όταν θά βλέπῃς τά Εὔ-
σημα βροχή!

Μή λησμονήτῃς ούτε στιγμήν τό Ξεσπάθωμα!

"Εγκρίνουσα τά ψευδώνυμά των, δέ-
χομαι μετά χαράς εἰς τήν "Αλληλογραφίαν μου
καί εἰς τοῦς Διαγωνισμούς μου τοῦς νέους μου
φίλους: "Επαινον τῆς "Αγγλίας (Π. Χ. πα-
ράβειον κάπως τό ψευδώνυμον) άλλ' ήτο τό
μόνον έλευτέρον έξ ὧν εἶνε έπρότερες;) "Ναύαρο-
χορ Κατσούρα (Χ. Ι. Α.) "Ιφρόν Φείδου
(Β+Δ+Ο ίδού αὐτό που προτιμᾷς) καί
"Χλόην (Μ. Α. τό συντομότερον καί ώραίτε-
ρον) πολλά χαίρετέματα εἰς τήν άδελφήν σου,
τήν όποίαν καί έγώ έπίσης δέν έλησμονήσα!

Μικρά Μυστικά έπιθυμοῦν νάναλ-
ξουν: ό Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης μέ τήν
"Ορειοπόλιν "Υψήλιν, Λουλοῦδι τῆς Καρ-
δίᾳς, "Αρῆν τῆς Ροδίτικῆς, Διονυσιάδα
Πηγῆν καί "Αγγελον τῆς "Αράπης — ό
Θεταλομάργης μέ τήν Μικράν Βολω-
τοπούλαν, Θεταλίδα Καλλιτέχνηδα, "Η-
λιακήν "Ακτίνα, "Αργοναυτικήν "Εκστρα-
τείαν καί "Αταθύριον Ρόδου — ό "Αστερόεις
Οὐρανός μέ τόν Πολικόν "Αστέρη — ό "Α-
σπᾶς πού γράφεις τόσον ευλόγητους Διο-
νυσιάδα Πηγῆν, "Αγρό Περιστεράκι, Χαρι-

τωμένο Χελιδονάκι καί "Αγγελον τῆς Χα-
ρᾶς — ό Χειμωνιάτικος "Ηλιος μέ τό Χρυ-
σοδ Καναρινάκι — ή "Ιδιότροπος Νέανις
μέ τόν "Ερμῆον τῶν "Αρτικυθῶνων, Αἰγυ-
πτιακόν Φοινίκα, Λέοντα τῶν "Ινδιῶν, Μό-
νωσιν καί Αἰγυπτιακόν Λωτόν — ό Μελαγ-
χολικός "Ερημίτης μέ τήν Πέτραν "Σαυ-
δόλον, Παιδικήν Χαράν, Μαθόν "Αετόν,
Λουλοῦδι τῆς Καρδίᾳς καί Ταπεινόν Γαιοεμί-
— ή Χαρά τῶν Γονέων μέ τόν "Αγγελον τῆς
Χαρᾶς, Παιδικήν Χαράν, "Ανέλιπτον Χα-
ράν καί Τριπτόλεμον — ό "Απόγονος τοῦ
Πύρρον μέ τό Φέλιπα τοῦ Κύματος καί "Α-
ταθύριον Ρόδου — ή "Αδρα τῆς "Ελευθερίας
μέ τήν "Ανθοῦσαν Νεότητα, Ζαππίδα καί
Αἰμυσταγῇ Χρυσόπῃρα — ή Παπαρούνα τῶν
"Αρῶν μέ τήν "Ακαχίαν καί Κναυδέωνον
Σημαίαν — ό Λέων τῆς Νεμέας μέ τήν "Η-
λιακήν "Ακτίνα, Κόκκινον Κρίνον, Κναυ-
δέωνον Σημαίαν, "Αγγελον τῆς "Αράπης
καί "Αργοναυτικήν "Εκστρατείαν — ό Ζό-
Ζό μέ τό Φάδιον, "Ομφαλόν τῆς Θάλακκς καί
Δωρίδα Παρθένον — τό Σεπτεννέριον "Ελ-
ληνόπουλο μέ τήν Σεπτεννέριον Σινωπίδα,
"Αμαυλλίδα, Μικράν "Ανθοκόμον καί Φιλό-
πατριν "Ιάδα — ό Πύργος τῆς Πέτρας μέ
τήν "Αργυρᾶν Παρόδην, Χρυσοῦν Πτε-
λούδαν, Βαρυαλγούσαν "Ορρανήν, Ζαππί-
δα καί Βιολέτταν τοῦ Χελιδόν — ό Βαρυ-
σμάραγδος Ζεῦς μέ τόν "Ερίγδοπον Δία,
"Ανατέλλοντα "Ηλιον, Πρῶτην τῶν "Αγγέλων,
Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων καί Βασίλισσαν
τῶν Αἰθέρων.

Τῶν καθυστερουμένων τετράδια Μικρῶν
Μυστικῶν δέν δημοσιεύονται νάιν προτάσεις
περί ἀνταλλαγῆς, άν δέν ἀνταποδώσουν πρώτα
διά τοῦ Γραφείου μας τά όρελόμενα.

Τῶν καθυστερουμένων τετράδια Μικρ

νης ἀκρυβή ολίγων.) Πύργον τῆς Πέτρας (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμά.) Σθερελαΐ-
δαν ([Ε] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολὴν θερμότερα
συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπῆτης τοῦ
θείας.) Βασιλέα τῆς Νικτὸς ἔτσι λοιπὸν ἐξη-
γεῖται ἡ ἀκαταστάσις τῆς σημερινῆς ἐπιστολῆς
σου, τὴν ὅσων ἐδουλοκλεύθηκα νὰ διαβάσω
περίεργον εἶνε ὅτι ἐμοῖς ὡς βρεγμένη μὴ-
πῶς τὴν τυπῶνεις;) Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ
(ὁ ὅποιος εἶνε καὶ μέλος τοῦ Ὀμήλου τῶν Ἑ-
ρετῶν.) Ἄ! ὦρα! ἄσκησις ἡ κωπηλασία!)
Τύλλον Ὀστίλλιον (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄρι-
στα.) Ἑλληνα Ἀθλητὴν (τὸ ἐσκέφθην κ' ἐγώ,
ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι τέτοιος Διαγωνισμὸς θὰ
ἦτο... ἐπικίνδυνος.) τὰ Παιδικὰ Πνεύματα
εἶνε πολὺ δύσκολα, καὶ δι' αὐτὸ οἱ περισσότεροι
θὰ ἔσπελλον ἀντιγράφοντάς.) Ἑλεφάντορα,
Φθινοπωρινὸν Ρόδον (ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ
τοῦ ἦρθε πολὺ.) Τριτόλειον (βραβεῖον ἔσει-
λα.) Μικρὸν Βιολιστὴν, Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα
(εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμά.) Χριστί-
ναν Τσιρώνη, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14
Ἰουνίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

"THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.13.
16.17.18.19.20.21.22.23)
πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν
Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς
Ἑπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυ-
σοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.9.12.13.
14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 4 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντλη-
θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896,
1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται
Ἀδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50.
Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902
καὶ 1903 ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀ-
δετος φρ. 7.—Χρυσὸς φρ. 10

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

συνδρομηταὶ τῆς «Δια-
πλάσεως τῶν Παίδων»
ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν
τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακα-
λοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν
Ὀδησσῷ καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλ-
τον, (rue Pouschkin, No 66), εὐγενῶς
ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ ἡμε-
τέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν.
Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται
καὶ νέοι συνδρομηταὶ ἐξ ὁιασδήποτε πόλεως τῆς
Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι τό-
μων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς.

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυ-
σωμένη, με κοσμήματα
μαύρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται φρ. 3.—Ταχυδρο-
μικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ
Ἐξωτερικόν φρ. χρ. 3, ἀνευ
προσθήκης ταχυδρομικῶν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὡσεὶς δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Ἰουλίου

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν διὸν νὰ γράψωσι
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Ἰαφρίῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἑκάστος
περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

272. Συλλαβογρίφος.

Μέγα: ἀγαματοποιός

Θὰ εὐρ-θῇ παρών,

Ἄν δύο γράμματα ἐνωθῶν

Μὲ ζῶν τι μικρόν.

273. Στοιχειόγριφος.

Εἰμαι θεὸς ἀρχαῖος ὧ: ἔχω ἄν μάρσις,

Καὶ τοῦ κορποῦ σου μέλος, ἄν μάποκεφαλίστρε.

274. Στοιχειόγριφος μετὰ τονογρίφου.

Τὸ ὄμα μου σύγκειται ἀπὸ ἐπὶ στοιχεῖα,

Κατέχει δὲ τὴν θέσιν του ἐν τῇ Μυθολογίᾳ.

Ἐὰν τὸ τελευταῖόν μου στοιχεῖον ἀπαίρῃς

Τὸν τόνον δ' εἰς τὴν λήγουσαν συγχρόνως με-

[ταθέως,

Κρότον μεγάλον καὶ δεινὸν θάκούσης παρ' ἐμοῦ,

Ἐλπίζω ὅμως, λυτὰ μου, πῶς δὲν θὰ φοβηθῇς.

275. Μωσαϊκόν.

Ἡ ἔχθρα, ἡ ὕβρις, τὸ μῖτος, ὁ φθόνος,

Μαζὶ τῶν σὺ τὸ τέλος ἄν ἔλθῃ καὶ πόνο,

Κ' ἐν γράμμα ἄν δώσῃ καθὲν δανεικόν,

Χειρότερον ἄλλο θὰ γίνῃ κακόν.

276. Ρόμβος.

Π
Δ * * *
Δ * * * *
Π * * * * *
* * * * *
* * *
*

277. Ρόμβος Συλλαβικός.

1. Φθόγγοι: βυζαντινῆς μουσικῆς.
- 2.— Πόλις τῆς Εὐρώπης.
- 3.— Χριστιανικὴ ἀρετὴ.
- 4.— Καταφύγιον διωκομένου.
- 5.— Ὅ,τι καὶ τὸ πρῶτον.

278—280. Κεκορυμένα καὶ ἀντεστραμ-
μένα ὀνόματα ζῶν.

- 1.— Σπεῦσε νὰ ἔλθῃς, ἄμα λάθης τὴν ἐ-
πιστολὴν μου
- 2.— Ὁ παῖς οὗτος ἐσώθη ἀπὸ μεγάλης ἀ-
σθένειας.
- 3.— Ἡ ἀξία τοῦ χρόνου εἶνε ἀνεκτίμητος.

281—285. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐξ ἑκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μᾶς συλλαβῆς, πάντοτε
τῆς αὐτῆς, σχηματίζεις ἄλλας τέσας λέξεις:
Φιάλη, μελία, κοῖμα, σῶος, μονάς.

286. Ἀκροστιχὶς μετὰ Μεσοστιχίδος.

Τίτρινά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦν Ὁκεανίδα. τὰ δὲ μεσαῖα πόλιν τῆς
Τουρκίας:

1. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κύπρου.
2. Ἐπίρ-
ρημα τόπου.
3. Πταισὸς τῆς Γαλλίας.
4. Ἐν-
τομον ὄχληρόν.
5. Ἀσθένεια θερμῆς.

287. Γρίφος Παραστατικός.

Ἄρθρον — Ἐν τῶν τεσσάρων στοιχείων.
— Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. — Πρόθεσις μονοσύλ-
λαβος. — Ἀρχαῖα βασίλειαις πνιγεῖσα —
Ζῶν ἄγιον.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Λογίσεις ἐληφθῆσαν ἐκ τῆς βρα-
βευθείσης συλλογῆς τοῦ ΠΕΡΙΣΤΕΜΕΝΟΥ.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 16 καὶ 17.

163. Διάκος (διὰ-Κῶς.) — 164. Νεὺς-ὤς.
165. Κύκλος-κύκνος.
166. ΔΩΝ (ΔΑΔΩΝ...) — 167. Μενεῖν
- ΩΡΑ (ΜετέΩΡΑ.) — 168.—172. Τῇ προ-
ΝΑΙ (εἰΝΑΙ...) θήκῃ τοῦ Κ: κάλ-
λος, πλέκω, ἄκρα, κόρος, Κῶς. — 173

ΦΟΙΝΙΞ (Φολέγανδρος, Ὀρουζα, Ἰσοκράτης,
Νυμφαία, Ἰδὴ, Ξεφίας.) — 174. Ἐργον οὐδὲν
δνειδος, ἀεργὴ δὲ τ' ὄνειδος. — 175. Ὁ Λου-
κιανὸς ἐπὶ τῆς συγγραφῆς μετὰ Χριστὸν
(Ὁλου-κὶ ἄνω εἰς ὕψ' ἤρξε- συν- γραφ- ἔφ, ε,
μετὰ τὰ χρηστῶν.)

176. Ἐλεῦς (L, F, σῆς.) — 177. Ψαρά-
ρά. — 178. Σάρος, Σάρα.

179. Α Π Κ 180. ΝΕΑΡΧΟΣ (Ξ-
Σ Ε Ρ αρ, Ἄρνος, ῥέννος,
Π Α Η Π χάος, ὄρνεον, σάνος.
Ι Ο Τ — 181-182. 1. Ἡ
ΣΚ Α Π Α Ν Η Καρία εἶνε χώρα τῆς
Ι Μικρᾶς Ἀσίας. — 2.
Δ Ἡ Ἀῆλος εἶνε νῆσος.
Α — 183. ΕΓΚΕΛΑΔΟΣ
Σ (Ἐρμῆς, ὨΓυγία,

Κωκυτός, Λίγεια, ΣιδύΔια, Μενέλαος, Γα-
νυμήτης, Μαρδόνιος, πυροβολισμός.) — 184.
Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε, θνητὸς ὢν. —
185.— Ἐν τῷ Ἀδῇ οὐκ ἔστι μετάνοια (ἐν
τῷ α δι' οὐ καὶ σῆς- μετὰ τὰ νῖ,α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μας
ἐπὶ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ἔτος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
λεγομεναι τῶν 10 πληρονοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Συγχαίρω τὸν Ἰον καὶ τὴν Κίτρινην Μάσχαν
διὰ τὰ ὠραῖότατα Μ. Μυστικὰ τῶν, καθὼς
καὶ τὸ Φιλιππα Σκιας, τὸ ὅποιον εἶνε ἀδύνα-
τον νὰ ανακαλύψω ποῖον εἶνε, καὶ με ἐξέπληξεν
ἡ τυχαία σύμπτωσης. Πρὸς τὸν Ζδ—Ζδ ἀπαν-
τῶ κατ' εὐθείαν. — Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς
(Δ, 88)

Α νταλλάσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχόθεν. — Jacovidès et Fils, pour
Alexandre; Alexandrie (Egypte). (Δ, 89)

Α ναχωρῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ μεταβαίνων εἰς
τὴν γλυκεῖαν μου Ἑλλάδα, προσφέρω τοὺς
φιλικούς μου χαιρετισμούς καὶ μετὰ τὰ ἄνθη
τῆς Καρδιάς μου εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ φίλους τῆς
φίλης Διαπλάσεως. Ἰδιαιτέρως ἀπαύξομαι τὸ
ἀγαπητόν μου Ἀταβύριον Ρόδου. — Λουλοῦδι
τῆς Καρδιάς. (Δ, 90)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἰδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7

Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8

Δι' ἀσυνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἰουδῆποτε
μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐκάστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15

Τὰ διπλὰ φύλλα λεπτὰ 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστὰς δὲ-
ν νὰ ἀποκτήσῃ οὐδ' αὖτὰ δικαιώμα-
τα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐ-
φάπαξ δι' ἑν ἔτος φρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ
Ἐξωτερικόν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται νὰγοράζωσιν τὸ φύλ-
λον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ' οἱ
ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέ-
πει νὰ συνεννοηθοῦν πρὸς τινὰ τῶν ἐν τῇ πό-
λει τῶν Πρακτόρων τῆς Διαπλάσεως, ἡ-
τοι τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν
ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως
τοῦ φύλλου μας.